

dých okolností (in abstracto) nezpůsobilým. Spočívala-li příčina neúspěchu jen v okolnosti toho kterého případu, jako způsobu provedení, opatrném si počínání osoby, jež měla býti při podvodu v omyl uvedena, a pod., pak nemůže býti trestnost pokusu vyloučena. Tomu bylo tak v tomto případě a jen v odporu s vlastními svými vývody dospívá zmateční stížnost obžalovaného, dovolávající se důvodů § 281 č. 5 a 9 a) tr. ř. k opáčnému závěru. Skutek proveden byl falšováním lístku přijímacího a předložením ho prodavačce v úmyslu, by naň bylo stěžovateli vydáno cizí prádlo, a to 8 košil. Stížnost sama netvrdí, že by předložení vzhledem ku okolnostem konkrétního případu nesprávně vyhotoveného lístku bývalo nemohlo vésti k tomu, by košile stěžovateli nebyly vydány. Dovozuje jenom z postupu, jakým se převzaté prádlo v závodě označovalo, že následkem nesprávného vyhotovení falsifikátu, jenž zněl toliko na 8 košil, ne též na límce a manžety, zároveň ku čištění převzaté, prodavačka ihned musila přijíti na to, že jest lístek falšován. To však jsou okolnosti konkrétního případu, jež nesprávně provedené falšování lístku učinily pro případ ten nezpůsobilým prostředkem ku vylákání košil. Jen okolnost, že na h o d o u zároveň s košilemi dány byly ku čištění manžety a límce, což pachateli bylo neznámo, a že pachatel z nedostatečné znalosti poměrů i nesprávnou cifru poplatku zapsal jakož i jinak nešikovně lístek vyplnil, způsobily dle vlastního vyličení stížnosti, že pokus podvodu minul se s úspěchem. Při správném falšování přijímacího lístku nebyl úspěch nijak vyloučen. Na tom stanovisku jest též rozsudek, byť se i zvláště nezabýval výpovědí svědkyně Františky Š-ové, když zjišťuje, že tato sice okamžitě nepravost lístku zjistila, že však zjištění to přičítati jest jen její opatrnosti. Při velkém návalu práce nebo značné neopatrnosti prodavačky nebyl by býval úspěch vyloučen. Proto nikoliv rozsudek, nýbrž stížnost spočívá na nesprávném právním stanovisku, když trestnost pokusu podvodu označuje za vyloučenou. Tím stává se bezpředmětnou též výtku, že první soud nezjistil blíže manipulaci při přejímání a vydávání prádla, pak též jednotlivosti falšovací činnosti obžalovaného, ježto týká se okolností nerozhodujících.

Čís. 397.

V řízení před soudem přestupkovým není veřejný obžalobce povinen, by učinil návrh ve smyslu § 263 tr. ř.

(Rozh. ze dne 15. března 1921, Kr II 56/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 12. ledna 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem předražování dle § 23, čís. 4 cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák.

Důvody:

Obžalovaný tvrdí, že neměl býti odsouzen, ježto stíhání pro čin, který již byl znám okresnímu soudu v Telči při odsouzení obžalovaného pro

§ 1 zák. o tul. a § 320 lit. e) tr. zák., bylo vyloučeno a veřejný žalobce si nevyhradil stíhání obžalovaného pro přečin, o nějž nyní jde. Tvrdí tudíž, že rozsudek překročil proti předpisu § 263 tr. ř. obžalobu a uplatňuje tím zmateční důvod dle čís. 8 § 281 tr. ř.; avšak neprávem, neboť na obžalovaného bylo u okresního soudu v Telči dne 1. srpna 1919 učiněno oznámení, že byl při pašování potravin přes hranice do Rakouska přistižen, dále pro potulku a falešné udání jména při výslechu. Při hlavním přelíčení dne 28. srpna 1919 navrhl funkcionář státního zastupitelství, by bylo použito zákona. Dle ustanovení § 447 tr. ř. platí ovšem předpis § 263 tr. ř. i při přestupcích, avšak ve všeobecném návrhu na použití zákona jest obsažena i výhrada tohoto místa zákona; funkcionář státního zastupitelství není dle §§ 457 a 451 tr. ř. povinen, by učinil zvláštní návrh ve smyslu §§ 255 a 263 tr. ř. Byla-li tudíž na obžalovaného podána ještě obžaloba pro přečin dle § 23, čís. 4 cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák. a byl-li týž tímto trestním činem uznán vinným, nebyla obžaloba překročena a není zde uplatňovaného důvodu zmatečnosti.

Čís. 398.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n.).

Předpis § 18 zákona o soudech lichevních jest rázu čistě procesuálního a nelze z něho vyvozovati, že pro skutkovou podstatu předražování jest rozhodným zisk pachatelův.

(Rozh. ze dne 17. března 1921, Kr I 611/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu u krajského soudu v Chebu ze dne 30. června 1920, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem předražování dle § 7 odstavec třetí zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost obžalovaného uplatňuje důvod zmatečnosti č. 9 a) § 281 tr. ř. z té příčiny, že prý schází podstatný znak skutkové povahy přečinu předražování, totiž požadování zřejmě přemrštěné ceny, která jest tu jen tehdy, když pachatel docílí přemrštěného zisku, jaký u obžalovaného zjištěn nebyl. Nálezací soud vyslovil však v naprostém souhlase se stanoviskem zrušovacího soudu, v četných nálezech zdůrazněném, že ustanovení § 7 zákona o lichvě nečiní závislou trestnost jednání pachatelova na nabytí přemrštěného zisku, nýbrž na požadování přemrštěné ceny. K příslušným důvodům rozsudku se proto stížnost odkazuje a dodává se ještě, že, kdyby bylo správným opačné stanovisko zmateční stížnosti, zůstávala by beztrestnou celá řada případů, v nichž byly požadovány ceny patrně přemrštěné, čímž by byla zřejmě obcházena ustanovení zákona lichevního a mařen jeho účel. Neprávem poukazuje stížnost k ustanovení § 18 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n. o soudech lichevních, snažíc se ze slov zákona, že při posuzování otázky